

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

42. An Religiosus furans aliquid notabile ad usum fratris particularis, vel alicujus sæcularis incurrat in casum reservatum in Decreto Clem. VIII. Et advertitur, quod Superior alicujus Religionis non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

bilis, esse peccatum mortale; & ideo ita furantes, & non restituentes peccare, non ratione acceptionis, sed ratione iniusta retentionis. Sed ego puto, tunc illam quantitatem furatam, esse sub peccato mortali restituendam in sententia Nauarræ, & aliorum, quando extaret, & non fuisset consumpta, & ex illa fur ditior factus fuisset; & ita docet Granado in p. 2. contr. 6. tract. 2. disp. 2. sect. 5. num. 49. & Lorea in p. 2. tom. 2.

3. Sed, his non obstantibus, dictos non peccare mortaliter, neque ad restitutionem teneri, notauit absolute Emanuel Sa verb. furtum, n. 8. & licet aduersus illum infurgat Sanchez in sum. tom. 2. lib. 7. cap. 21. n. 3. qui putat, hanc sententiam nullum tenere, præter Nauarrum lib. 3. conf. in 1. edis. conf. 3. de statu Monach. num. 27. qui postea mutauit sententiam in Man: vt supra dictum est, cap. 17. num. 140. Attamen ego inuenio præter Sa, & Nauarrum, docere etiam hanc opinionem Berardicum in sum. Coron. part. 1. cap. 1. num. 28. in fin. vbi sic asserit: [Si actus furandi procedunt à voluntate interiticia, hoc est, dum homo furatur illud parum, non intendit furari maius, nec alio tempore, & postea de nouo subuenit alia occasio furandi similiter; tunc, quantumcumque reiteret huiusmodi furta, sic conditionata, semper est veniale, nec tenetur de necessitate salutis restituere illa: quia, sicut multa peccata venialia nunquam possunt facere vnum mortale, quantumcumque simul sumpta; ita huiusmodi parua furta, voluntate interiticia, cum vnum sint, quantumcumque simul sumantur, & in aliqua quantitate notabili considerentur, nunquam faciunt vnum furtum notabile mortale; & consequenter non parient obligationem: quia semper remanent in sua natura hoc est sunt venialia ratione parue quantitatis, siue furtum fiat semper eidem, siue diuersis. Ita ille, & nouissimè hanc sententiam loquens in terminis de Religiosis furantibus res Monasterij, & docet Fernandez in exam. Tocol. mor. par. 1. c. 6. §. 2. n. 12.

4. Sed itando in prima sententia, limitanda tamen videtur pluribus modis; nam alioquin multos serupulos, & molestias Confessariis, & penitentibus iniiceret. Ideò dico primò, tunc supradicta furta minima coalere in vnum, & continuari, si hiant in eodem genere negotij, vel animo diftendi, vt qui furantur modica, vendentes vinum, oleum, aut alia; scùs, si diuerso rerum genere, siue diuersis negotijs diuersisque dolis, nec diftendi animo. Ita Rebellius p. 1. lib. 3. q. 1. §. 5. num. 44. Sed hanc limitationem impugnat Sanchez in sum. tom. 2. lib. 7. cap. 21. n. 16. Illam tamen amplectitur Tannerus in 22. disp. 4. q. 6. dub. 9. n. 287. Bonacina de contr. disp. 2. q. 8. punct. 2. n. 3. & ego probabilissimam puto.

5. Dico secundo, dicta furta continuari, & in vnum coalere, quando inter illa non fit magna interpolatio, & interuallum: quod quidem interuallum, secundum Sanchez, vbi supra n. 10. & alios Viros doctos ab ipso consultos, erit spatium vnus anni. Et ratio est: quia tanta interpolatio non videtur, moraliter loquendo, contingere quantitates illas paruas. Sed ego sentio cum Filliucio tom. 2. tr. 3. c. 10. num. 144: magnum interuallum, vt non continuetur moraliter materia vnus furti cum alio, esse mensuram vnum, vel dimidium.

6. Dico tertio, quòd exigitur maior quantitas ad mortale in his furtis minimis; & eò maior, quòd plures sunt domini; nam, quòd in plures damnus diuiditur, eò minus ceteris paribus sunt inuiti. Ita Sanchez num. 17. Rebellius num. 43. Megala in 2. lib. 2. cap. 1. quest. 3. num. 36. & Lessius lib. 2. cap. 12. dub. 8. n. 46. Et si Confessarius scire cupit, quæ quantitas in his furtis minimis communiter sit notabilis: respon-

Tom. VII.

deo, duplo maiorem, quam in aliis furtis, esse necessariam.

7. Dico quarto, & hæc sit vltima limitatio, supradictam sententiam non habere locum quoad exigua furta esulentorum, quæ committuntur à seruis, & ancillis; ex rebus dominorum suorum; non vt illas vendant, sed vt comedant; sintque ordinaria, quæ non solent accuratè concludi. Ita Megala n. 43. Lessius n. 48. Nauarrus c. 17. n. 138. Reginaldus tom. 2. lib. 23. c. 1. n. 22. Petrus Nauarra de rest. lib. 3. c. 1. p. 5. dub. 6. n. 202. Sayrus in clau. reg. lib. 9. cap. 1. §. n. 17. Bannez in 22. q. 66. art. 6. Caietanus in sum. ver. furtum, not. 1. & alij.

8. Notandum est tamen contra Cordubam in sum. q. 70. & Medinam C. de restit. q. 10. ita furantes non teneri sub peccato mortali ad restitutionem totius quantitatis furatæ, sed tantum ad illam partem, qua restituta, cessat notabilis quantitas ad furtum mortale petita. Sic Aragon in 2. 2. quest. 66. art. 6. Sed si vnus Rebellius part. 1. lib. 3. num. 15. Nauarra de rest. lib. 3. c. 1. p. 10. dub. 8. n. 62. Filliuc. tom. 2. tr. 3. cap. 10. n. 247. & alij

sup. hoc in tr. 8. Ref. 45.

Quoad hoc in rom. 8. tr. 7. Vide doctrinam s. Addit. ad lin. 5. vers. mortale petita. Sic Aragon in 2. 2. quest. 66. art. 6. Sed si vnus restit. Ref. c. 1. p. 10. dub. 8. n. 62. Filliuc. tom. 2. tr. 3. cap. 10. n. 247. & alij

RESOL. XLII.

An Religiosus furans aliquid notabile ad usum fratris particularis, vel alicuius secularis incurrat in casum reservatum in Decreto Clem. VIII? Et aduertitur, quod Superior alicuius Religionis non potest referuare furtum commissum a suo subdito de rebus alterius Religiosi, vel alicuius secularis. Ex p. 1. tr. 6. Ref. 44.

§. 1. Affirmatiuè responder Coriolanus tract. de cas. refer. p. 2. cas. 8. dub. 5. n. 13. quia talis casus intelligitur non solum de rebus Monasterij, aut Conuentus in communi, nempe, de rebus pertinentibus ad Communitatem, tam de mobilibus, quam de immobilibus, tam de his, quæ vt vti quotidiano consumuntur, quam de his, quæ durant: verum etiam de rebus particularibus, ad particularem vsum alicuius Religiosi concessis. Et ita ex Sorbo testatur declarasse ipsummet Clem. VIII.

2. At his non obstantibus, contrariam sententiam docet Petr. de Ledesma in addit. ad sum. tom. 2. c. 4. dub. 12. fol. mibi 118. & Hieronym. de Cenedo tract. de paupert. relig. dub. 19. n. 21. vbi sic asserit: [El prelado no puede referuar el hurto en materia grande de las cosas, que pertenecen a la celda de otro particular, porque aunque es verdad, que el señorío destas cosas esta en el Monasterio, pero no se llaman cosas del Conuento de rebanamie.] Sic ille. Itaque, secundum hos Authores, Superior alicuius Religionis non potest referuare furtum commissum a suo subdito de rebus concessis alteri Religioso, vel alicuius secularis. Et ratio est: quia Clem. VIII. concessit tantum Superioribus Religionum reservationem furti de rebus Monasterij, & Conuentus; & ad illam declarationem Pontificis posset quis respondere, de illa non constare authentice: ergo, &c.

Sup. hoc in Ref. seq. cursum ad vnc. d. 2. vers. segun esto.

RESOL. XLIII.

An saltem Superior in tali casu possit referuare illud furtum, quatenus est peccatum proprietatis? Ex p. 1. tr. 6. Ref. 45.

§. 1. Ad